

Taraka Solei

Cesty poznání

Poselství života

*Kniha plná příběhů, cest poznání,
uvědomění, nalezení sebe sama*

Poděkování

Tuto knihu věnuji s láskou a vděčností
všem lidem, kterých se dotýká.

Děkuji všem, kteří v mém životě mají
nezastupitelné místo, i těm, kteří mým životem
pouze prochází.

Děkuji Vám všem, kteří toužíte tvořit.
S láskou, Taraka Solei.

Cesty poznání - Poselství života

Taraka Solei

Ilustrace obálky:

Ilustrace v knize: Mgr. Lucie Ševců

Korektura textu:

Grafická úprava knihy:

Vydáno vlastním nákladem autora,

Mgr. Alena Orvos, Újezd u Brna.

Vyrobeno v

Copyright © Alena Orvos, 2017

Vydání první, r. 2017

ISBN

Obsah

LAPENA V SÍTI ČASU	7
--------------------------	---

Příběh šestý

Lapena v síti času

„Bože, co jsem komu udělala. Čím jsem si to zasloužila. ÁÁÁ!!!“ Křičela Klara jako smyslů zbavená.

„Konečně všichni vypadli z domu,“ pomyslela si.

Milovala svůj dům, svoji rodinu, manžela a děti, ale už ji přestávalo bavit, že nemá žádný prostor pro sebe.

„Doprdele, doprdele, doprdele,“ nepřestávala klít. Nemohla přestat. Cítila se hrozně vyčerpaná, zahlcena rodinnými i pracovními povinnostmi. Kopla do míče, který se válel v předsíni a vyběhla na zahradu. Spadla do trávy a usedavě se rozplakala.

Mezi vzlyky bylo slyšet její šeptání:
„Co mám dělat? Jak to mám změnit? Co po mně chceš?“

Náhle zaslechla odpověď: „PŘESTAŇ BÝT DOKONALÁ.“

„Výborně, teď jsem se dočista zbláznila," pomyslela si Klara a dál usedavě plakala. Cítila se na dně. Nutně potřebovala změnu, ale nevěděla, jak jí dosáhnout.

„Co mám dělat? Co mám dělat? Co mám dělat?"
Opět zaslechla ten klidný, a přitom silný hlas:
„PŘESTAŇ BÝT DOKONALÁ!"

Nerozuměla tomu, ale aspoň přestala plakat a rozhodla se jít pokračovat v práci, kterou milovala.

...

Klara byla novinářka. Psala krátké inspirativní sloupky do novin, které se dobře prodávaly. Byla známá a o to hůř se cítila. Cítila zodpovědnost za svůj projev na veřejnosti. Náhle pochopila...

„Přestaň být dokonalá. Ó, ano! Mám nové téma na článek. Nové téma, které mi pomůže učinit změny v mém životě.”

Sedla si ke svému mohutnému psacímu stolu a dala se do psaní. Všude bylo ticho. I ptáci pro ni přestali zpívat, když se ponořila do své práce.

Milovala TICHŮ. V tichu slyšela být své srdce, vnímala svůj dech a soustředila se skvěle na práci.

Vždy před psaním sloupeků prováděla stejný rituál, který jí pomáhal v soustředění. Položila před sebe čistý list papíru, čerstvě ostrouhané pastelky, zavřela oči a soustředila se pouze na svůj dech. S každým hlubokým nádechem i výdechem děkovala Bohu za to, že dýchá. Dech byl pro ni vždy symbolem života. Často pozorovala lidi, kteří téměř nedýchali, jako by nežili. Jejich život tomu dokonale odpovídal. „Mrtví za živa,“ pomyslela si a opět se vrátila k pozorování svého dechu. Konečně jí přestaly odbíhat myšlenky. Tu chvíli milovala. Pouze ticho. Ticho, po kterém přicházely ty nejdůležitější informace. Jako by na ni někdo z nebe vysypal pytel plný nápadů. Ó, jak vděčná byla za tyto chvíle.

Otevřela oči. Vzala do ruky dokonale ostrouhanou pastelku, dokonalé barvy a rozesmála se při představě, jak je pošetilá.

...

Klara vždy toužila být dokonalá. Dokonalá matka, manželka, milenka, sloupačka atd. Nikdy se jí to nedařilo. Alespoň v jejích očích ne. Potřebovala se zamyslet:

„No tak, myslí, myslí... ”

Na internetu si vyhledala význam slova dokonalý. Znělo tam: „Takový, jenž nemá chybu, bezchybný, perfektní, ideální.“

„Perfektní, to tedy rozhodně nebyla. Kdo se může označit za dokonalého? Co je perfektní a co už ne? Kdo o tom rozhoduje? Kdo stanovuje pravidla a kdo je tu od toho, aby je hodnotil?“ Hlavou se jí honila řada otázek, na které postupně přicházely odpovědi.

Nikdo není dokonalý, a přesto je v každém člověku určitá dokonalost, respektive jedinečnost. Něco, co připomíná Boha jakoby světlo v každém z nás. Něco neuchopitelného, nepolapitelného, kouzelného. Dokonalost sama...

Přestala psát a upřela pohled do dálky. Skrze okno viděla do své zahrady plné květů, stromů,

zvířat a různě velkých kamenů, které si sebou vozila z cest. Její zrak se zastavil na klidné hladině jezírka, občas přerušené skokem ryby či žabky. Měla vždy pocit, že se před ní zvířata předvádí.

Usmála se a dál pokračovala v psaní sloupku. Toužila po tom, aby do pár vět vměstnala pravdy celého vesmíru. Jak dokonalé by to bylo.

Sotva dopsala poslední větu, přiřítili se domů děti s manželem. Domem se opět rozléhal křik, dupot, řinčení příborů atd. V tuto chvíli vždy pociťovala napětí, nervozitu, stres, až se tím vším nakonec nechala polapit. Po napsání dnešního sloupku však přistupovala k situaci jinak.

Uvědomila si sílu i dokonalost každého okamžiku.

...

Večer, když seděla s rodinou na zahradě, pronesla veselým hlasem:

„Dnes jsem si uvědomila řadu věcí a chci Vám říct, na co jsem přišla.“

Všichni začali hlasitě křičet, dupat a bouchat dlaněmi do dřevěných beden, na kterých seděli.

Byla to taková jejich hra. Rodinná porada u ohně za společného zpěvu a hraní na různé hudební nástroje.

Dnes začínala poradu Klara, a tak mohla říct první, co měla na srdci. Stoupla si na bednu a s vážným hlasem pronesla:

„Přestávám být dokonalá!“

Ostatní začali bujaře křičet:

„Do toho, do toho!“

Až se Klara musela začít smát. Udělala rukou rázný pohyb jako by mávla šavlí. Křik ustal a Klara pokračovala:

„Znáte mě roky. Jsem posedlá tím být ve všem dokonalá. Dokonalá máma, dokonalá žena, manželka, milenka...“ Rodrigo přerušil svou ženu významným hvízdnutím a všichni se rozesmáli. Klara s vážnou tváří pokračovala ve svém projevu...

„prostě dokonalá vždy a všude. A? Ano, dařilo se mi to. V očích ostatních jsem byla dokonalost sama..., ale necítila jsem se tak. Právě naopak.

Neustálým naplňováním očekávání ostatních jsem ztratila sebe samu. Cítím se hrozně – prázdná, unavená, vyčerpaná, žena s maskou.“ Děti začali běhat kolem ohně a křičet jako indiáni.

Klara je opět umlčela gestem ruky.

„Takže, přestávám být dokonalá pro ostatní. Začínám být dokonalá dle vlastních měřítek - tedy začínám být taková, jaká opravdu jsem,“ odmlčela se.

„Dnes ráno jsem plakala.“

Všichni na Klaru vytřeštili oči.

„Cítila jsem, že můj život ztrácí smysl, že nemám prostor pro sebe, prostor pro své myšlenky, pocity a sny. Byla jsem sklíčená a díky té velké sklíčenosti jsem mnohé pochopila.“

Jásavé výkřiky členů rodiny se nesly zahradou.

„No tak, nechte mě domluvit,“ rozesmála se Klara. „Začínám žít svůj sen.“

„A jak to chceš udělat?“ Zeptal se Rodrigo.

„Přestanu řešit věci dřív, než nastanou. Pochopila jsem, že jsem se vždy nechala zahltit myšlenkami, úkoly, plánováním času celé rodiny

a zbytečně jsem se tak dopředu stresovala tím, jak vše sama zvládnou. Ode dneška budu žít okamžikem, řešit situace tehdy, kdy nastanou, na úkolech budu pracovat postupně a pokud toho na mě bude moc, požádám vás o pomoc. Na první místo nyní zařadím sebe, své touhy a sny, protože jsem dnes pochopila jednu důležitou věc...“ Klara udělala záměrně dlouhou pomlku. Nikdo ani nedýchal...

„Když jsem šťastná, vyzařuji kolem sebe světlo. Světlo, které svítí na každého z vás. Záře mých očí se odráží v těch vašich. Můj úsměv se odráží ve vašem úsměvu. Můj smích Vás rozveselí a můj zápal zažehne ten váš. Miluji vás, a proto miluji sebe. Má láska násobí tu vaši a všichni spolu tvoříme sílu našeho rodu.“ Zhluboka dýchala a pozorovala užaslé pohledy ostatních.

Ó, jak je milovala... tak moc! Toužila po tom, aby to cítili.

Vrhla se na ně ze svého pomyslného stupínku a svalila je do trávy. Smáli se, lechtali, škádlili, tleskali a jeden přes druhého křičeli:

„Bravo! Bravo!“

Klara byla šťastná. Věděla, že to je přesně TO o čem sní.

...

Druhý den ráno se Klara cítila jako ve zlém snu. Po včerejší oslavě jejího procitnutí do okamžiku, která trvala do brzkých ranních hodin a byla protkána smíchem, zpěvem, tancem, nyní nevěděla, jak na to.

Jen co otevřela oči zvonil jeden telefon za druhým. Opět na ni každý valil miliony svých požadavků.

Došlo jí to v okamžiku, kdy už se málem rozplakala jako včera.

„Je to zkouška,“ zasmála se. „Zkouška toho, jak pevná jsem ve svých záměrech, ve svém přesvědčení. Ale já se nedám. Teď nebo nikdy!“ Rozhodnutí padlo...

Klara se podívala na svůj záznam plný ranních telefonátů, položila ho na svůj pracovní stůl a vyšla do zahrady. Potřebovala opět načerpat svoji rozhodnost a sílu ze včerejška.

Ranní sluníčko jí svítilo do tváře, a tak začínala opět pociťovat radost a bezpečí. Dotkla se téměř každé rostliny, občas si utrhla nějaké ovoce a děkovala za ty dary. Milovala svoji zahradu, vždy o ni pečovala s láskou, jako by byla živá. Jakmile se dotkla hlíny nedokázala přestat. Nyní se však toužila vrátit k práci, aby vyřídila pár telefonátů. Konečně se cítila připravena.

Opět se podívala na svůj seznam ranních hovorů a rozdělila je do skupin podle důležitosti. „Některé vyřídím hned a jiné až přijde jejich čas,“ řekla si. „Už se nenechám zavalit prací. Nedopustím to!“

Poté se s houževnatostí sobě vlastní pustila do práce, která jí nyní ubíhala daleko rychleji než dřív.

...

Jakmile se odpoledne vrátili domů děti s Rodrigem, nestačili se divit. Klara, jindy zavalená prací a téměř hysterická z představy,

že nic nestíhá, seděla na lenošce s ladně přehozenou nohou přes nohu a popíjela svůj oblíbený jasmínový čaj. Usmívala se.

„Kouzelná Klara,“ pomyslel si Rodrigo a zasnul se.

Vzpomněl si na dobu, kdy se dali dohromady. Na dobu, kdy neexistoval čas, pouze dlouhá společná objetí plná lásky a vášně, po kterých poté společně trávili čas popíjením jasmínového čaje. Rodrigo zrudl, což neuniklo Klaře, která na něj zpoza řas oslnivě mrkla. Nejraději by ji zanesl rovnou do ložnice, ale nebyli sami.

Děti zaznamenaly výměnu mezi rodiči a vybuchli smíchy.

„Hrdličky, hrdličky...“ smály se a zdvořile vyklidily pole.

Rodrigo si lehl na lenošku ke Klaře a přitulil se k ní: „Miluji Tě, Klaro. Miluji Tě od první chvíle, kdy jsem Tě poprvé uviděl. Jsem na Tebe hrdý. Neustále mě fascinuješ tím, že si jdeš za svými sny a dokážeš je naplnit. Nyní vím, že to dokáží taky. Zítra dám výpověď v práci a konečně si také začnu plnit své sny.“

„A co to bude?“ Škádčila ho Klara, i když věděla po čem jeho srdce touží již dlouhé roky.

„Začnu vyrábět lodě,“ pronesl Rodrigo s Klarou spokojeně vrnící na rameni.

Leželi tak dlouhé hodiny a vnímali pouze jeden druhého. Věděli, že našli cestu z každodennosti v každém naplněném TĚĎ.

...

Zatímco uvnitř panoval klid, venku zuřil boj. Eliša si s Nathanem hrála na Avatara a vládce ohně, kterého bylo třeba porazit, aby na světě opět zavládl mír a rovnováha.

Eliša hrála jako vždy Avatara a Nathan vládce ohně. Jakmile vzal Avatar vládci ohně jeho sílu, vrátila se situace na Zemi do rovnováhy.

Nathan s Elišou si lehli na podlahu domku na stromě a dívali se otevřenou střechou skrze větve stromů do mraků. Cítili, že i pro ně začíná veliká změna. Povídali si a shodli se na tom, že vidět rodiče šťastné je ta nejkrásnější věc. Eliša hodila po Nathanovi polštář a sjela po laně

dolů na zahradu. Celá uříčená vběhla do domu a skočila na spící rodiče, které dokonale probrala. „Mami, tati, honí mě příšera!“ Křičela Eliša, zatímco na ni Nathan hodil polštář a skočil na ostatní na lenošku.

Poté bylo slyšet pouze praskání dřeva. Všichni se rázem ocitli na zemi. Lenoška nevydržela jejich váhu.

Rozesmáli se, i když se Klara snažila tvářit velice, velice přísně.

Klara šla připravit cuketové špagety, Rodrigo se dal do opravování lenošky a Eliša s Nathanem připravili stůl na jejich oblíbenou večeři.

U večeře nikdo nepromluvil. Bylo slyšet pouze spokojené mlaskání. Všichni si vychutnávali každíčké sousto této vynikající večeře.

...

V domě zavládlo ticho. Klara jako vždy před spaním vytáhla svůj květinový notes, kam si zaznamenávala vše, co ji ten den krásného

potkalo. Poté se schoulila Rodrigovi do náruče a usnula klidným hlubokým spánkem.

Zdál se jí sen, jak sedí v lehkých bílých šatech a velkém slaměném klobouku na Rodrigově plachetnici dojatá jeho výtvořem. Pozorovala ho se zatajeným dechem, jak bravurně ovládá svoji loď.

„První Rodrigova loď, jak báječné,“ pomyslela si. Při tom pohledu se nechala ukolébat vlnami ke spánku.

Ráno se vzbudila s pocitem nádherně prožité dovolené. Toužila to říct Rodrigovi. Vyběhla z postele a zamířila ke schodům do kuchyně, kde právě popíjel svůj ranní zelený nápoj. Zakryla mu oči dlaněmi, protože si nevšiml, že přichází a políbila ho na tvář.

„Vítej na lodi, kapitáne,“ pronesla s úsměvem a jala se mu vyprávět vše, co s ním v noci prožila. Chvíli se společně nechali unášet mořskými vlnami, dokud si Klara nevšimla, že Rodrigo náhle posmutněl.

„Co se děje?“ Zeptala se Klara a pozorovala Rodriga, který mimoděk zakroutil hlavou.

„Došly nám účty, které musíme zaplatit..., můj sen se odkládá...“

Klara se málem rozesmála, ale při pohledu na Rodrigův sklíčený pohled, udržela vážnou tvář.

„To přece není nutné, Rodrigo. Nedávej si na svoji cestu překážky dřív, než na ni vůbec vykročíš. Jinak nevykročíš nikdy.“

Rodrigo jen souhlasně pokyvoval hlavou.

„Ale jak zaplatíme ty složenky?“ Zeptal se.

„Máme přece našetřeno,“ namítla Klara.

„Jenže já potřebuji jistoty,“ řekl Rodrigo.

„Ty nebudeš mít nikdy. Nakonec zemřeš jako bohatý starý děda, který před smrtí litoval jediné věci, že nenaplnil svůj sen,“ odpověděla Klara.

„Co mám tedy dělat?“ Pronesl Rodrigo s hlasem plným zoufalství a beznaděje.

„Především přestaň fňukat! Začni snít svůj sen. Než začneš stavět loď, potřebuješ nastudovat řadu informací, sehnat spoustu materiálů, náradí atd. Tím začni a dej se s chutí do práce. Při tvé práci to půjde pomaleji, ale já věřím, že to dokážeš. Budeš tak mít jistoty, které tolik

potřebuješ i radost z tvoření. Až budeš připraven, dáš výpověď v práci a budeš se věnovat pouze tomu, co tě naplňuje. Žádná situace není bezvýchodná, Rodrigo. Podívej se na mě,“ řekla Klara.

Rodrigo se jí podíval do očí s kapkou naděje.
„Jenže tobě jde vše, na co sáhneš. Jsi úžasná a já tě obdivuji...“

Klara mu skočila do řeči: „Začni obdivovat sebe..., na mě nic obdivuhodného není. Udělala jsem řadu chyb, které mě neustále vracely na začátek, ale nevzdala jsem se. Miluji příběhy, psaní sloupků a miluji Tebe. Věřím Ti, věřím v Tebe! Slyšíš mě?“ Chytla Rodriga za ramena a jemně s ním zatřásla. „Stačí, abys v sebe uvěřil taky.“

Rodrigo se zamyslel, usmál se na Klaru a odešel do práce. Cítil, že zase měla pravdu.

Alespoň v tom, že si musí začít věřit a netlačít tolik na pilu. Bude, co bude. A co to bude? To zjistí, až tehdy, až se k tomu krůček po krůčku dopracuje. Pustil se do práce sice bez výpovědi,

ale s jasnou cestou před sebou, za což byl Klaře nesmírně vděčný.

...

Dny plynuly, děti odjely k babičce a dědovi na prázdniny a rodiče zůstali doma sami. Opět měli čas na své dlouhé rozpravy bez toho, aby jim neustále někdo skákal do řeči. Po večerech pozorovali padající hvězdy a snili o tom, co je čeká.

Klaře se zdálo, že se jí sny o moři přenesli do běžného dne. Čím dál častěji cítila, jako by měla žaludek na vodě a začala přemýšlet o tom, zda se jí vůbec bude líbit na mořské hladině. Z legrace to pronesla před Rodrigem, jehož výraz okamžitě ztuhl a následně se rozzářil všeználkovým pohledem.

„Co se tak křeníš?“ Zeptala se Klara.

„Jsi těhotná.“ Řekl Rodrigo zatímco se jeho úsměv rozšířil od ucha k uchu.

Klara nevěděla, zda se má smát, nebo plakat dojetím. Tahle možnost jí vůbec nenapadla. Teď, když konečně našli svoji cestu?

Při pohledu na radostného Rodriga se dala do smíchu. „Neraduj se předčasně,“ pronesla a šla si udělat těhotenský test, i když věděla odpověď dřív, než se na něm stihla vybarvit druhá čárka.

„Jsem těhotná,“ řekla Klara a mávala Rodrigovi před obličejem pozitivním testem. Rodrigo ji pevně objal a slíbal každou slzu dojetí, která jí stékala po tváři. Mysleli si, že už nemohou mít děti. Alespoň je o tom lékaři roky přesvědčovali dokládáním výsledků různých testů.

„Stal se zázrak!“ pomyslela si. „V pětatřiceti letech bude mít přece jen ještě dítě. Nádhera.“ Zabořila hlavu do hrudi svého muže a plakala radostí. Těšila se na chvíli, kdy tuto úžasnou novinu oznámí dětem.

„Rodrigo? Víš, co to pro nás teď znamená?“

Rodrigo nechápavě třásl hlavou.

„Musíš postavit větší loď.“ Oba se dali do smíchu...

Splnil se jim další sen, který začali společně snít již před pěti lety. Ještěže nikdy nepřestali snít. Něco na tom přece jen bude: “Věř a víra Tvá Tě uzdraví.”

...

Poselství:

- *Jdi za svým snem, krůček po krůčku.*
- *Bud' sám sebou.*
- *Tím, kdo Tě hodnotí a soudí či srovnává, jsi ty sám. Přestaň s tím.*
- *Nevěř prognózám, řid' se svým srdcem.*
- *Čas je vymyšlen proto, abys dokázal ocenit každický okamžik.*
- *Raduj se, směj se, dováděj.*
- *Dívej se na svět očima dítěte – nikoliv s naivitou, ale s úžasem.*
- *Nenech se zavalit svými povinnostmi. Plň své úkoly postupně, podle důležitosti a nezapývej se tím, co bude pak...*
- *Dýchej. Dech = život.*
- *Zapisuj si vše krásné, co se ti povedlo, čím tě někdo potěšil, nebo čím jsi ty obohatil ostatní.*
- *Důvěřuj si.*
- *Dovol si plynout.*
- *Ticho léčí. V tichu zaslechneš hlas své duše.*

- *Udělej si čas na věci, které Tě naplňují a dělají Ti radost.*
- *Nenaplňuj očekávání druhých, ale jdi svou vlastní cestou.*
- *Žij tady a teď. Netrap se minulostí, ani budoucností. Svůj život můžeš změnit TEĎ.*
- *Rozhodni se sám.*
- *Věř a víra Tvá Tě uzdraví.*

Budu ráda, když mi napíšeš, jak se Ti příběh líbil, jaké poznání Ti přinesl, co sis skrze něj uvědomil/a. Děkuji za Tvé zprávy. Taraka

[Mé knihy můžeš objevovat a poznávat skrze ně sebe tady >>](#)

Nyní s 30% slevou.

V nabídce jsou aktuálně tyto knihy, e-knihy, karty, rituály, on-line programy:

[Cesty poznání - poselství života](#) - kniha plná příběhů

[Karty Poznání aneb Poznej sebe a poznáš celý svět](#) - 43 životních principů pro Tvou každodennost

[Tara](#) - kniha i e-kniha o životě ženy, o cykličnosti, ženskosti, ženské cestě k sobě

[Triša](#) - kniha i e-kniha o naplnění vize, o tanci, o cestě za svými sny, o vztazích

[Sarah](#) - kniha i e-kniha, o životě a smrti, o vědomém spojení s přírodou, o vztazích a rozvodech, rozchodech, o domácím porodu

[Jak objevit své poslání - krok za krokem](#) - e-kniha s meditací a praktickými bonusy, jak objevit své poslání a tvořit svou cestu

[Předporodní rituál](#) - k domácí přípravě před porodem

[Hvězdná cesta sebevědomé ženy - roční on-line program](#), kde společně procházíme 13ti tématy - hned prvním tématem je, jak přestat být zahlcená a mít ve svém životě dostatek prostoru pro sebe, své sny, svou rodinu, své přátele, pro naplnění své vize. Lze platit až na 6 splátek kolem 2000 Kč.

[Brána Integrace](#) - členský klub pro muže i ženy, kteří touží mít nejen vědomosti o spiritualitě, ale kteří touží svou spiritualitu žít v každodennosti.